

0019384

FORMATILE PROBABILE

Lei 15

Tiraj : 20.000/cd. 2358

CUPA CUPELOR TURUL 2

FOTBAL

STADIONUL „CENTRAL”

CRAIOVA
23 OCT 1985
Orele 14⁰⁰

UNIVERSITATEA CRAIOVA

DINAMO KIEV

AVANCRONICĂ

Vînt de primăvară ! . . .

... După memorabila partidă cu A.S. Monaco, câștigată în mod strălucit de Universitatea Craiova și grație căreia echipa unei mari iubiri a dobândit o calificare de antologie în turul doi al Cupei cupelor, fotbalul și-a reintrat definitiv în drepturi aici în Bănie, în inima Olteniei. Scepticismele s-au zdruncinat și au capotat în fața evenimentelor, îndoleliile s-au stins, s-au aprins în schimb entuziasmul și optimismul vizavi de noul destin al formației craiovene; mai precis, de noul ei destin european. Sigur, partida retur cu formația din Monaco a avut pentru unii dimensiunea unui miracol, a unui eveniment întâmplat peste și dincolo de previziuni.

... Dar ceea ce a fost, a fost! Pentru ca destinul continental al fotbalistilor să se rotunjească avem nevoie acum, în dubla întâlnire cu puternica formație din Kiev, de o mobilizare într-adevăr de excepție; datele pe care ni le ridică această dublă confruntare sînt multe, complexe și cu totul altele decît pînă acum: în primul rînd e vorba de lupta cu un complex, acela al capotării noastre în fața echipelor sovietice (să ne amintim doar de întâlnirile cu Dinamo Moscova, în compania căreia, deși

am reușit să remontăm diferența după 180 de minute de joc, ne-am lăsat descalfificați, în 1979, după executarea cuvenitelor penaltiuri. Apoi, ar fi de invocat stilul și maniera de joc a sovieticilor și, în speță, a jucătorilor de la Dinamo Kiev: un fotbal fără „florituri”, fără „zorzoane”, direct pe poartă, racordat însă cu precizie metronomică la o strategie de joc extrem de eficientă. Sovieticii practică un fotbal simplu, de o mare directivitate spre poarta adversă, cu acțiuni susținute de toate liniile pe traseul cel mai scurt susceptibil să aducă balonul în preajma... golului. Sigur, Dinamo Kiev are în componența sa actuală o serie de jucători tehnici, 5—6 fiind titulari ai primei reprezentative a țării, printre care i-am numi pe faimosul Blohin care la 33 de ani, continuă să strălucească deopotrivă la Kiev, la Moscova, ca și în... presa continentală; ca și pe Demianenko, un apărător cu calități excepționale, bine dotat fizic, tehnic, cu un palmares bun și, mai ales, deosebit de util în tot ceea ce întreprinde. Indiscutabil, bravii noștri fotbaliști vor ști, credem, să le răspundă printr-o maximă coeziune de suflet și de dăruire, așa cum poate nu au făcut-o niciodată.

Avem în față un adversar redutabil, cu slăbiciunile lui, desigur, pe care antrenorii Universității le cunosc deja, împotriva cărora au inițiat un complex de măsuri tehnico-tactice ce vor constitui antidotul de care avem nevoie. „Centralul” a cunoscut în ultimii 5 ani clipe de mare bucurie, la capătul unor eforturi ale fotbalistilor craioveni cărora puținii au fost cei care le-au întrezărit încununarea. Astăzi, mai mult ca oricînd avem prilejul cu toții, de la jucători, conducere tehnică, public, mai ales public, ziaristi și toți cel care și-au făcut din emblema Universității Craiova un fanion de inimă și conștiință, avem deci cu toții înalta îndatorire de a păstra nestinsă șansa calificării, de a face posibil uriașul pas al „alb-albaștrilor” către sezonul de primăvară. Să nu uităm: a intra în primăvara cupelor europene constituie deja o mare performanță, este sinonim cu a fi cu adevărat o echipă europeană. Și Universitatea Craiova este! O va dovedi, simțem siguri, și astăzi! „HAI UNIVERSITATEA! HAI CRAIOVA!”

Realizatorii programului: MIRCEA CANTĂR (coordonator), GEORGE POPESCU

Coperta, ilustrație, tehnoredactare: LAURENȚIU PAVELIU

Comentarii după meciul cu A. S. Monaco :

„... Marea surpriză a zilei, sau marea bucurie, a venit însă de la Craiova, unde Universitatea, deși handicapată de rezultatul din prima manșă (0—2) și de cîteva absențe de marcă (Irimescu, Cămătaru, Cîrțu) a eliminat fără nici un dubiu 3—0 (1—0) pe A. S. Monaco, demonstrînd încă o dată că rămîne o echipă de vis, capabilă să se adune la greu și să realizeze performanțele de răsunet. Miercuri, oroul meciului a fost Geolgău, care marcînd două goluri ne-a amintit de Bratislava 1983...” (Ovidiu Ioanitoaia, „Flacăra”, 4 octombrie 1985).

„Ce ne-a ațâțat Craiova prin această calificare? Că apărarea sa rămîne de departe cea mai talentată din țară (chiar dacă în campionat își permite relaxări; că Geolgău poate redeveni Geolgău; că Badea și Bicu au și ei rasa „pur singe” a lui Balaci (formidabili acești „B” din Bănie); că antrenorii Mircea Rădulescu și Silviu Stănescu știu și pot mai mult decît credeau microbiștii olteni la un moment dat; că școala Craiovei rămîne ceva în fotbalul românesc”. (Gheorghe Mitrol, „Viața studentească”, miercuri 9 septembrie 1985).

„Firește, echipa întreagă, pe primul plan, merită laudele, apoi să-l remarcăm pe spiridușul Badea, cvasidebutant, sau pe Geolgău redivivus. Dar ar însemna să-l nedreptățim pe aceia care dau soliditate și consistență jocului echipei Universității, cei patru stâlpi ai formației noastre reprezentative de pe Wembley — Lung, Ștefănescu, Negrilă, Ungureanu — toți patru excelenți în meciul de ieri, exemplu de atitudine sportivă în apărarea culorilor noastre în împrejurări pline de răspundere...” (Valeriu Mironescu, „Scînteia”, 4 octombrie, 1985).

„In aceste momente înălțătoare pe care fotbalul ni le dăruiește uneori avem dreptul să ne bucurăm și să ne mîndrim că acest oraș european care este Craiova are într-adevăr o echipă de talie europeană. Nu sîntem oricine în fotbalul continental!” (Mircea Cantăr, „Înainte”, din 3 octombrie 1985).

„In raport cu meciul tur și excelența lor comportare, monegascii au suferit un accident la Craiova. Dar cînd din zece participări în cupele europene, Monaco a fost eliminată de 8 ori în primul tur și de 2 ori în turul II, cum poți vorbi de accident?”

(...) Monegascii sînt lacrimabili în privința moralului. Luati exemplul lui Bravo, care practic nu s-a văzut în meciul retur. Cînd Ettori afirmă că toate competițiile europene sînt o treabă bărbătească și că Monaco se comportă copilărește, el știe bine ce vizează: băieții ca Bravo, Fofana și, într-un alt plan, chiar Conchini. (Patrick Urbini, la dezbaterile revistei „France Football” intitulată „Franța scoasă din rupe...”).

PROGRAMUL COMPLET AL TURULUI II

DUKLA PRAGA (Limassol, 2—2, 4—0)	AIK STOKOLM (Differdange, 8—0, 5—0)
BENFICA LISABONA (calificată direct)	SAMPDORIA (Larissa, 1—1, 1—0)
RAPID VIENA (Tatabanya 5—0, 1—1)	FRAM REYKJAVIK (Glentoran, 3—1, 0—1)
LYNGY (Galway U. 1—0, 3—2)	STEAUA ROȘIE BELGRAD (F.C. Arau, 2—0, 2—2)
CRAIOVA (Monaco, 0—2, 3—0)	DINAMO KIEV (Celtic, 1—1, 2—1)
BANGOR CITY (Fredrikstadt, 1—1, 0—0)	ATLETICO MADRID DYNAMO DRESDA
HJK HELSINKI (Flamurtari, 3—2, 2—1)	(Utrecht, 1—2, 4—1)
BAYERN UERDINGEN (Zurriog, 3—0, 9—0)	(Cercle Burges, 2—3, 2—1)
	GALATASARY (Lodz, 1—0, 1—2)

UNIVERSITATEA CRAIOVA

Craiova a mai oferit iubitorilor fotbalului românesc încă o plăcută surpriză: calificarea în turul II al Cupei cupelor, deși pornea partida retur de la un scor nefavorabil. Dar handicapul cel mare pentru craioveni, în ajunul meciului, nu-l reprezenta surmontarea acestei diferențe de două goluri, ci depășirea unui baraj psihic creat prin pierderea lui Doru Cămătaru, cel mai bun și mai puternic atacant al ei, în partida de la Pitești, din campionat. Până la urmă, într-o înălțătoare încercare umană, antrenorii Mircea Rădulescu și Silviu Stănescu, jucătorii lor, au izbutit, deși ștacheta, repetăm, era ridicată foarte sus. S-a vorbit mult despre valențele tehnico-tactice ale acestui meci memorabil al Craiovei. N-o să reluăm aceste discuții prelungite de la capăt. Trebuie amintită însă starea de spirit instituită de Mircea Rădulescu în rindul echipei sale înaintea acestui meci, o stare de spirit propice numai marilor performanțe sportive. Poate chiar acest spirit „de comando”, tot mai des vehiculat în fotbalul mare de pe continent și instituit de Mircea Rădulescu, a reușit să preschimbe peste noapte pe adolescenții Badea, Bicu, Mănăilă în profesioniști rutinați. Omagiul care i se poate aduce Universității Craiova este recunoașterea condiției sale de mare solitară. Și poate tocmai această însingurare i-a dat tăria de a străluci. Ce altă echipă românească ar fi găsit în ea atîta tărie, atîta tenacitate de a strînge de fiecare dată rîndurile și de a lupta exemplar pe toate fronturile? În turul II al Cupei cupelor, Universitatea Craiova înfilnește din nou reprezentanța unui fotbal bine cotat în lume, pe Dinamo Kiev. Se anticipează două partide extrem de dirze, aliniind în teren de o parte jucătorii experimentați, cu o îndelungată prezență în focul unor mari bătălii, precum Demianenko, Evtușenko, Blohin, iar pe de altă parte, pe tinerii Badea, Bicu, Mănăilă, Gică Popescu, fotbaliști de talent care abia au prins gustul performanțelor continentale. Totul se va concentra așadar în jurul nucleului de ambiții pe care îl probează tinerețea echipei craiovene, fără a minimaliza nici un moment coeficientul de experiență, de maturitate, de competitivitate pe care îl aduc marii jucători ai Băneli și ai primei noastre reprezentative — Lung, Ștefănescu, Negrilă, Ungureanu, Tilihoi. Noi vedem Universitatea capabilă de a trece și de Dinamo Kiev...

Clipe de bucurie, A.S. Monaco K.O. la Craiova!

DINAMO KIEV: în căutarea unei glorii apuse!

Adversara Universității Craiova în turul II al Cupei cupelor, Dinamo Kiev, reprezintă de bună seamă un nume prestigios în fotbalul european. Chiar dacă în ultimii ani formației kievene nu i-a mai fost accesibil drumul spre fazele superioare ale cupelor europene intercluburi, stăruie în memoria tuturor performanța strălucită înregistrată în 1975, cînd Dinamo Kiev și-a adjudecat trofeul Cupei cupelor, învingînd în finala disputată la Basel (Elveția), la 14 mai, pe Ferencvaros Budapesta cu 3—0 (2—0), prin golurile memorabile înscrise de Onișenko (min. 17 și 38) și Blohin (min. 67). A fost un an fast în viața clubului din capitala Ucrainei sovietice, fiindcă el și-a adjudecat și supercupa Europei, învingînd în două manșe pe Bayern München cu 2—0 și, respectiv, 1—0. De fapt, însăși echipa reprezentativă a U.R.S.S. se confunda în acea perioadă cu ... Dinamo Kiev, singurul jucător care mai evoluează și în prezent la Dinamo Kiev fiind Oleg Blohin, laureatul „Balonului de aur”, în 1975, trofeu care răsplătește pe cel mai bun fotbalist al continentului.

Blohin, care a marcat recent cel de-al 200-lea gol al său în campionatul sovietic, rămîne în continuare un fotbalist de mare valoare pentru soccerul sovietic, un model pentru fotbaliștii tineri. Desi anunșase că nu va mai evolua în echipa reprezentativă din cauza vîrstei, antrenorul Malafeev l-a convins să revină asupra deciziei sale și partida extrem de importantă dintre echipele Olanda și Danemarcei (1—0), desfășurată recent, în preliminariile C.M. '86, a evidențiat din nou Blohin tînar, vîguros, în continuare la fel de inteligent în joc.

Un alt titular consacrat al echipei reprezentative este fundașul lateral sting Demianenko, puternic și extrem de mobil, inspirat mereu de fazele de construcție și de finalizare. Reșin atenția deasemenea internașionalii Balachha, Bessonov, Bal, Evtușenko, fiecare dintre ei avînd o experiență competițională mai mult decît notabilă. Revenind la traiectoria echipei de-a lungul anilor, trebuie amintit că după anii 1975 Dinamo Kiev a înregistrat un reflux oarecum firesc în arena internașională, anul trecut nici n-a participat în vreo competiție, iar în ultimele două ani a fost stopată de modesta formație franceză Lavale (0—0; 1—0). Cu 1977 a ajuns în semifinalele C.C.E. Singura tentativă de zvicnire în etapele superioare a eșuat și ea, în primăvara lui '83, cînd Dinamo Kiev ceda, în sferturile C.C.E., la Toblasi, în fața unui S. V. Hamburg necruțător, cu 0—3.

Cu toate acestea, la ora de față, echipa este în vîrf de formă sportivă și actuala ei poziție în clasamentul campionatului național probează acest lucru. Kievienii aspiră la titlul de campioni, după toate probabilitățile acestia chiar nu le va scăpa. Și totuși este oarecum surprinzător forma din actualul campionat, intrucît în ediția precedentă echipa s-a plasat pe un loc modest, pe la mijlocul clasamentului. În primul tur al actualei ediții a Cupei cupelor, Dinamo Kiev a trecut după cum se știe de formația olandeză Utrecht (1—2 și 4—1). Ca un element inedit trebuie reținut faptul că partida retur, cea de la Kiev, s-a desfășurat în fața a 100.000 de spectatori.

În general, echipa practică un joc ofensiv, în viteză, vîguros, aportul fundașilor laterali, internașionalii Bessonov și Demianenko fiind extrem de consistent la finalizare. Chiar dacă la ora de față Dinamo Kiev își caută gloria apusă, ea strălucește ca o formație veritabilă, de talie europeană. O vom vedea pe viu pe stadionul „Central”, în prima ei confruntare cu Universitatea Craiova.

SILVIU LUNG: ambibiția de a fi cel mai bun!

Arc 29 de ani; s-a născut la 9 septembrie 1956, în satul Sîmniclăuș de lângă Carei (județul Sata Mare) într-o familie de muncitori. Primul antrenor i-a fost Constantin Alexandru, la juniorii echipei Victoria Carei. A debutat oarecum devreme în prima echipă a Victoriei (antrenor — Alexandru Popa), iar la 17 ani și jumătate a fost adus la Craiova și nu puțin au strîmbat din nas la această achiziție. Fost internațional de juniori în repetate rânduri, Silviu Lung a debutat în divizia A, la 18 ani, pe data de 9 septembrie, de ziua lui. Nu s-ar putea spune că a făcut mare senzație atunci, mai ales că în ediția 1974—1975 a Cupei campionilor europeni, chiar în primul tur, în compania suedezilor de la Avdaberg, pe teren propriu, a primit un gol parabil, mai mult din cauza tracului care-l stăpînea. Scorul partidei a fost 2—1 pentru Universitatea care avea însă să piardă totuși calificarea în retur, cînd a cedat cu 1—3 după o partidă cu... cîntec! A atins totuși o formă bună în preajma partidei primiei reprezentative a României cu Spania, în aprilie 1979, din preliminariile Campionatului european, ediția 1980, și Ștefan Covaci a mizat pe line-

rețea și calitățile lui. Rezultatul este cunoscut (2—2) și nu puțin au fost cei care l-au imputat golurile primite de la spaniolul Dani trecîndu-l cu vederea pe ilustrul... Lucuță. La o zi după acest joc, Silviu Lung s-a îmbolnăvit de hepatică și timp de cîteva luni cît a durat convalescența lui nimeni nu s-a mai interesat de el. A revenit totuși încet-încet, s-a titularizat în formația craioveană. Fiere excesiv de sensibilă, a avut momente de descumpănire, mai ales în vara lui '82 cînd clubul universitar, deși cu el titular, cîștigase trei campionate și tot altele cupe ale României, a vrut să renunțe la el pentru a aduce pe... Ducadam. Marea sa consacrare a fost prilejuită de jocurile Universității în Cupa U.E.F.A. După memorabila partidă de la Florența, cu A. C. Fiorentina, Mircea Lucescu l-a titularizat în prima reprezentativă a țării. A primit doar două goluri în preliminariile lui Euro '84, aducîndu-și o mare contribuție la calificarea tricolorilor la turneul final. A făcut meciuri memorabile pretutindeni și e greu de ales o partidă de referință. Pe Wembley, la Bratislava, Sevilla, Atena, peste tot a fost de neînving. În partida de la Monaco, din primul tur al actualei ediții, a probat o voință de fier, rămînînd în poartă după accidentarea gravă suferită în debutul partidei. Este deja un model pentru mulți portari ai lumii. Înaintea meciului de la Monaco, antrenorul echipei de juniori ai Franței, l-a așezat pe titularul acestui post în spatele porții lui Lung și i-a spus: „Fii atent la toate mișcările lui; este un mare portar al lumii!”. Fiere comunicativă, are pretutindeni prieteni și admiratori. Este absolvent al Facultății de științe economice din Craiova, secția finanțe-contabilitate. Este căsătorit cu o olteancă, Mariana de la Maglavit. Împreună au un băiețel, Tiberiu, în vîrstă de 7 ani.

NICOLAE TILIHAI: dîrzenia bine temperată

S-a născut la Brăila, la 8 decembrie 1956. Primul său antrenor, mărturiseste cu nostalgie, i-a fost Mitî Oprea, pe cînd avea numai 9 ani. Apoi, la juniorii formației divizionare B „Progresul” Brăila antrenor i-a fost Ulman Octavian, căruia Nae îi păstrează o frumoasă amintire. De la juniori a fost promovat la echipa „mare”, la numai 16 ani neîmpliniți și, după două campionate, „de călire” în divizia secundă, a fost adus la Craiova, mai mult pentru calitățile sale fizice. A debutat în prima echipă a Universității în toamna anului 1976, într-un meci de campionat disputat la Timișoara (1—1) și a rămas titular pe postul de fundaș dreapta.

Pe vremea cînd antrenor principal al echipei naționale era Constantin Cernăianu, Tilihoi era sistematic convocat la lotul reprezentativ și utilizat ca fundaș lateral. Fiere prietenoasă, dar ambițioasă, dotat cu calități fizice excepționale, de luptător, Tilihoi s-a remarcat mereu prin dăruirea, abnegația și combativitatea probate meci de meci.

În preliminariile C.M. din 1982 Ștefan Covaci și Valentin Stănescu l-au preferat, în partida de la Budapesta, fundaș central la marcaj și Tilihoi s-a întrecut pe sine prestînd o evoluție memorabilă. A cunoscut însă marea consacrare în partidele din Cupa U.E.F.A. ediția 1982—1983, cînd a evoluat constant bine, anihilînd pe rînd iluștri atacanți ai continentului, începînd cu Graziani, Lacombe, Nielson, Daniel Bertoni, Filipovici. Dotat cu o dotare excepțională și cu un start foarte bun, Tilihoi ar fi meritat, după opinia noastră, o reevaluare a acestor calități și convocarea sa la echipa reprezentativă. Dacă n-a îmbrăcat tricoul echipei reprezentative de cîte ori ar fi meritat, acest lucru se datorează și capriciilor sale, apoi unor accidente care l-au lînut uneori departe de larma stadionului.

Este căsătorit, tată a doi copii, Alina și Răzvan și este considerat unul dintre cei mai compleți apărători din fotbalul nostru. Pentru Universitatea Craiova a fost și rămîne un component de bază, el alcătuiind împreună cu Ștefanescu un cuplu de fundași centrali care se conjugă reciproc și care într-un top neoficial s-ar clasa credem pe primul loc.

GHEORGHITĂ GEOLGĂU:

povara gloriei la o vîrstă fragedă!

După golul memorabil marcat la Bratislava, în preliminariile lui Euro '84, numelui lui Gheorghită Geolgău se afla pe buzele tuturor iubitorilor fotbalului din țara noastră. Cineva chiar îi compusese un refren care suna cam așa: „Din Pielești la Bratislava/ Și de-acolo la Glasgow/ Toată lumea fredonează/ „Hai Geolgău, Geolgău, Geolgău”... Dar de fapt, Gheorghită Geolgău e parcă făcut pentru a marca goluri memorabile. A înscris de două ori în partida cu Wiener, a marcat la Munchen (1-1 cu Bayern), apoi cu Bordeaux, la Craiova, cu Hajduk Split, de asemenea, pe teren propriu și în fine, aceste două goluri mari, de aur, în partida retur cu A.S. Monaco din actuala ediție a Cupei Cupelor.

Geolgău este un copil al Craiovei, deși s-a născut la Pielești, lângă Craiova. A debutat în prima echipă a Universității Craiova, la 15 ani neîmpliniți, a fost internațional de juniori, de tineret și internațional A. În vară a constituit un subiect extrem de controversat vizavi de un posibil transfer al său la

Sportul studențesc, dar în cele din urmă a rămas la Craiova și a rămas la Universitatea mai ales pentru că și-a dorit mult acest lucru. Pe acest fond, chiar dacă unii suporteri nu-l mai vedeau strălucind pe gazonul pe care cunoscuse consacrația, miracolul s-a întâmplat totuși, recent, în partida cu A.S. Monaco, în care experiența și calitățile sale excepționale și-au spus din plin cuvântul.

Jucător înzestrat, cu calități fizice deosebite, posedînd o bună tehnică în controlul balonului, disponibilități pentru un mare travaliu, Geolgău constituie o piesă de bază în angrenajul echipei craiovene. Un merit deosebit spre recapacitarea sa l-au avut antrenorii Silviu Stănescu și Mircea Rădulescu care au reușit să-l readucă într-un vîrf de formă sportivă, într-un moment de reală cumpănă pentru el și pentru locul său în echipă.

Astăzi, Gheorghită Geolgău este din nou o certitudine și de evoluția lui în dubla cu Dinamo Kiev se leagă desigur multe din speranțele noastre. Împreună cu Marian Bicu, Geolgău alcătuiește un cuplu de atacanți centrali care aspiră la consacrația europeană. Le dorim cel puțin o repetare a excelenței evoluției din primul tur al actualei ediții a Cupei cupelor.

OLEG BLOHIN:

un jucător pe care și-l-ar dori orice echipă din lume

S-a născut la 5 noiembrie 1952, la Kiev, măsoară 1,80 m și cântărește 74,5 kg (greutate ideală). Mama sa, Katarina, a fost campioana Ucrainei la 80 m garduri, iar tatăl său, Vladimir, ocupă și în prezent o funcție în domeniul sportului. Deși mai are un frate mai mare, Nikola, acesta n-a practicat nici un sport. Paradoxal, Blohin n-a început cu fotbalul, ci cu natația, de la 7 ani. Abia la 10 ani, el a pus ghetele de fotbal în picioare, deși mama sa n-a părut deloc încântată de opțiunea lui Oleg. Desigur, fosta mare atletă

Katarina ar fi dorit ca fiul său să-i urmeze, mai ales că viteza sa de start, calitate nativă, îl legitima pentru atletism. Fiindcă într-adevăr Blohin a fost veritabil „vitezist”, în perioada sa de glorie alergînd sute de metri în 10,8 s. Întrebat cu ani în urmă cum se antrenează pentru dezvoltarea calităților fizice, Blohin mărturisea: „Pentru forța musculară, noi facem exerciții de haltere; pentru duranță jucăm baschet, pentru mobilitate practicăm tenisul, iar pentru duranță înnotul; pentru dezvoltarea reflexelor, noi jucăm volei cu piciorul. Apoi eu fac gimnastică precum prietenul meu Borzov”.

Deși era un jucător cunoscut în toată lumea, celebritatea sa, comparabilă cu cea a lui Pele și Cruyff, a atins cotele maxime după partidele din supercupa Europei cu Bayern Munchen, cînd l-a depășit pe Beckenbauer, în câteva rînduri, cu o ușurință nebănuită. A fost de fapt cea mai mare satisfacție a lui Blohin, mai ales că Dinamo Kiev era prima echipă sovietică ce cucerea o cupă europeană intercluburi.

Cu ani în urmă, în culmea gloriei, modest și ponderat, afirma că poartă o mare admirație lui Cruyff, din al cărui joc s-a și inspirat. Pe un plan mai general, preferații săi au fost Pele, Iașin și Voronin. A fost de mai multe ori golgeterul campionatului sovietic. A avut neșansa de a nu juca la un campionat mondial, la edițiile din 1974 și 1978, cînd se afla în culmea gloriei. La ediția din 1982, a resimțit deja „palina” vîrstii. Adoră muzica și cinematograful. Întrebat într-o împrejurare care ar fi clubul străin pe care l-ar prefera a răspuns că niciodată nu s-a gîndit să părăsească Kievul. Ar fi dorit să joace la Ajax Amsterdam, în timpul splendorii acestuia, cu Cruyff și Neskens în echipă. Este profesor de educație fizică și, desigur, un model pentru toți tinerii fotbaliști sovietici.

DINAMO KIEV în imagini

VII propunem pe:

PAVEL BADEA

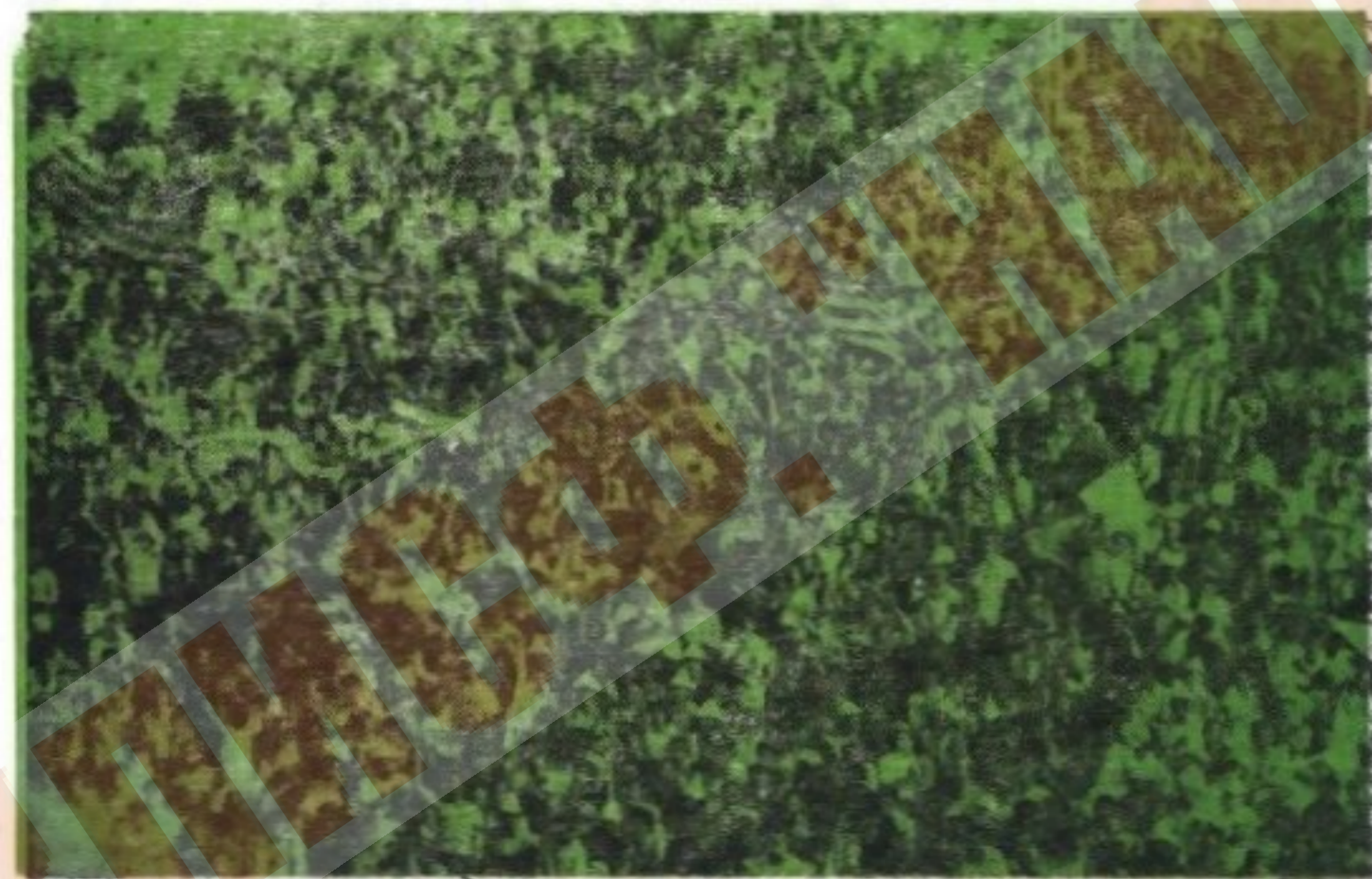
Există fotbaliști care se nasc și fotbaliști care se fac; primii descind în arenă cu aureola pe care le-o dă înzestrarea, talentul, vocația și disponibilitățile latente; ceilalți devin prin trudă, prin travaliu nesfârșit, prin dăruire, efort susținut de autodepășire. Există exemple la îndemână în fotbalul românesc de ieri și de azi: Dobrin și Ilie Balaci, de o parte, Rednic și Boloni, de cealaltă. Pavel Badea aparține, desigur, primei categorii; el doține la numai 17 ani cîți numără în prezent, ceea ce se cheamă talent; cu carul, am zice; adică, posedă ceea ce italienii numesc *ingegno*, de unde și ingeniozitatea sau *harul* în limba noastră. Debutînd la echipa de juniori și, apoi, la „speranțele” Universității, de unde a plecat vreme de un an la reprezentativa de juniori care a evoluat sub emblema Gloriei — Luceafărul Buzău, Pavel Badea și-a cîștigat repede, foarte repede o faimă pe care unii fotbaliști o vinează ani mulți și grei; cîtă șansă și cît risc există în această faimă e dificil de cîntărit în acest caz. Pentru el, adică pentru tînărul Badea, această întrebare ar trebui să-l obsedeze totuși; să-l facă circumspect, pentru a-și putea dubla înzestrarea de seriozitatea, munca, travaliul, comportamentul și stăruința de care destinul unui fotbalist autentic are atîta nevoie.

Pavel Badea are plăcerea balonului; trăiește într-un mod inconfundabil bucuria de a juca și de a se juca pe gazon cu mingea; fin driblor, cu un serviciu sigur, cu viteză de reacție și mare mobilitate în teren, pare un „ghiluz” descins din poveste pe terenul de fotbal pentru deliciul spectatorului avid de frumos; el înclîă prin tot ceea ce face, iar dezamăgirile pe care le mai generează, atunci cînd vrea mult, prea mult, au adesea consimțămîntul tacit al publicului, îngăduința și iertarea acestuia. Dar Badea are nevoie încă de foarte mult și multe pentru a întregi o confirmare. E adevărat, promisiunile sale sînt mari și de tot evidente astăzi, însă drumul său e abia la început și e desigur un drum greu, anevolos, încărcat de atîtea obstacole și de atîtea frumuseți. De felul cum el însuși va ști să-și pună în valoare potențialul actual, dat-ul și șansele de a evolua într-o echipă mare, cu jucători căliți în partide istorice, într-o vîrstă de aur a fotbalului românesc, depinde în mare măsură viitorul lui. Un viitor în care noi credem, sîntem dator să credem! Succes, mult succes Pavel Badea!

UNIVERSITATEA CRAIOVA ÎN IMAGINI

Mănăilă în plină acțiune

Publicul — al doispzecelea „jucător” al Universității Craiova

Declarații înaintea meciului:

COSTICA ȘTEFANESCU: „Ne așteaptă un meci foarte greu, nu numai datorită absențelor notabile din formația noastră, dar mai ales datorită calităților fotbalului sovietic, particularităților sale, altele, desigur, decît cele ale fotbalului occidental, pe care am reușit să le descifrăm în câteva rînduri. Astăzi, avem nevoie de victorie, aș zice confortabilă, cu o zestre de goluri care să ne ofere liniște și siguranță pentru retur. Personal, cred că putem reuși să ne detașăm, organizîndu-ne foarte bine jocul, căutînd să contracarăm rigoarea fotbalului adversarilor noștri, cu alte cuvinte, să renunțăm la sofisticările obișnuite și să concepem mai bine și mai exact jocul spre poarta lui Mihailov. Cred cu toată lăria în comportarea bună a echipei mele...”

NICOLAE TILHOI: „Știu că n-am eliminat pînă acum niciodată o echipă sovietică. Am fost la un pas de a elimina pe Dinamo Moscova, dar am capotat la penaltiuri. Va fi greu astăzi, dar și mai greu va fi, cred la Kiev, unde am auzit că există un public capabil să creeze o atmosferă sufocantă. De asta zic că trebuie să ne bucurăm și noi acum de aportul publicului craiovean, care ne-a dovedit de atîtea ori că știe să își susțină echipa timp de 90 de minute...”

ADRIAN POPESCU: „La această oră știm destule lucruri despre adversarii noștri. Personal îi consider mai riguroși decît jucătorii de la Monaco, dar nu atît de capabili de a inventa, de a fi imprevizibili, cum erau francezii. Pot fi depășiți prin inteligență și printr-un joc bine elaborat tactic”.

PAVEL BADEA: „Dacă tot se pun atîtea speranțe în mine, n-am voie să dezamăgesc echipa și antrenorii mei. Mă voi concentra la maximum, fiindcă lupta cea mare se va da totuși la mijlocul terenului. Îmi doresc să înscriu un gol; știu că pot și o voi face astăzi...”

VASILE MĂNĂILĂ: „Dinamo Kiev are o linie de mijloc extrem de harnică, de laborioasă. Bal, Zavarov sînt jucători tehnici, cu experiență. Deci, știu că și jocul nostru trebuie organizat tot la mijloc, în condițiile în care este nevoie de dăruirea noastră, a tuturor, de efortul continuu al mijlocașilor. Apărarea noastră experimentată ne va susține pe „Central”, nouă ne rămîne să găsim tăria și mijloacele tehnico-tactice pentru a prelua balonul din „treimea” noastră și a-l purta spre fazele de gol din careul adversarilor noștri...”

● Unul dintre portari care nu poate fi invins din penalti se numește Philippe Schut, de la Strassbourg. A apărat, pînă acum, în noul campionat francez, 3 penaltiuri, executate una de oricine, ci de Domerque (cel care l-a înlocuit pe Le Roux, la Euro '84), și Bellone. Realist, Schut a declarat: „Cînd un portar apără un penalti înseamnă că el a fost tras prost”. ● Didier Six, reintors în Franța, la formația Metz, după un scurt stagiu la Aston Villa, declara imediat după tragerea la sorți cînd aflase că echipa sa fusese împerecheată cu Hajduk Split: „Am mai jucat împotriva echipei iugoslave, în 1981, cu V.F.B. Stuttgart. Atunci am fost însă eliminați greu, la limită. Acum îi cunosc bine pe adversari și nu am nici o emoție.

Ne calificăm”. Și, pentru că Six nu avea nici o emoție, Hajduk, cu un „Zlatko Vuiović diabolic”, cum scria „L'Équipe”, a invins în primul meci cu scorul de 5—1 (2—1), Vuiović marcînd nu mai puțin de 4 goluri (min. 27, 60, 66, 76); Six s-a mărginit doar la a rata o ocazie în finalul partidei, la o centrare a coechipierului său Micciche. Partida retur s-a încheiat remiză (2—2), același valoros Zlatko Vuiović înscriind cele două goluri ale echipei sale. ● Fostul internațional elvețian, Albert Chacuisat, l-a faultat „în mod criminal” pe actualul internațional Favre, de la Servette. După meci, președintele clubului Vevei, unde joacă Chacuisat, l-a anunțat pe autorul faultului că i-a anulat contractul de angajare. Numai Florin Halagian l-a îmbrățișat părințese pe „bravul” său Ștefan care îl faultase pe Cămătaru. Și cite strădanii n-a mai depus antrenorul pileștean pentru a demonstra că Rodion Cămătaru s-a... autoaccidentat! ● Cu ocazia meciului din preliminariile C.M. '86, dintre reprezentativele Angliei și României, portarul Shilton a egalat recordul prezențelor în poarta echipei Angliei, deținut pînă atunci de Gordon Banks. Acesta din urmă îmbrăcase de 73 de ori tricoul echipei naționale. ● Mare pierdere pentru clubul Partizan Belgrad: Organ Manțe, în vîrstă de 23 de ani, a încetat din viață într-un tragic accident de automobil. Manțe, unul dintre cei mai talentați tineri fotbaliști iugoslavi, debutase în echipa reprezentativă cu prilejul meciului amical Franța — Iugoslavia din aprilie 1983. Funerariile lui Manțe, organizate de clubul Partizan, au fost impresionante.

● Tot într-un accident de automobil a decedat și internaționalul belgian Coeck (în vîrstă de 30 de ani). El a fost prezent de 46 de ori în echipa reprezentativă a țării sale, a jucat la Anderlecht, apoi, în Italia, la Inter și Ascoli.

● După cum s-a mai anunțat, în urma incidentelor petrecute pe stadionul „Heyssel”, din Bruxelles, în finala C.C.E., dintre F. C. Liverpool și Juventus Torino, U.E.F.A. a dispus ca echipa italiană să susțină două jocuri pe teren propriu cu porțile închise. Președintele clubului italian, Giampiero Boniperti, a făcut un memoriu la forul european, pentru ca meciul retur cu Verona, programat la Torino, în cadrul C.C.E., să fie măcar televizat în direct, aceasta pentru a evita unele eventuale urmări ce s-ar putea ivi între suporterii celor două echipe la porțile stadionului. Forul european a aprobat cererea echipei torineze. ● După ce Zico, Falcao și Socrates au părăsit Italia revenind în Brazilia, connazionali lor nu mai manifestă mare interes pentru campionatul italian de fotbal. Ziarele braziliene anunță lapidar doar rezultatele din „calcio”, vîrînd atenția cititorilor spre campionatele spaniol și portughez.

● FOTBAL meridiane

● FOTBAL meridiane

● Alfredo di Ștefano, actualul antrenor al echipei argentine Boca Junior, consideră că Brazilia este marea favorită la viitorul „El Mundial” mexican. „Brazilia poate așina o formație de valoare superioară echipei din '82”, a declarat Di Ștefano. ● Achim Medane, în vîrstă de 19 ani, promite a deveni o mare vedetă în Algeria. Este deja comparat cu Beloumi. Medane joacă la El Arach, interesează deja pe R. C. Paris, dar federația algeriană se opune transferului. Medane a marcat două goluri pentru echipa Algeriei, victorioasă la Tunis (1—4!). ● Moartea unui erou — așa au titrat zierele desecul antrenorului selecționar al echipei Scoției, Jock Stein, la cîteva minute după sfîrșitul meciului Țara Galilor—Scoția (1—1), la Cardiff. Milioane de telespectatori l-au văzut pe Jock Stein, în vîrstă de 62 de ani, luat de o ambulanță și transportat de urgență la un spital din țară. Moartea lui Stein a fost confirmată de președintele Federației scoțiene, David Will. El crede că antrenorul scoțian a fost victima unei crize cardiace. În urmă cu 8 ani, el mai avusese un atac mai ușor de inimă. De cealaltă parte, antrenorul galez, Mike England, a spus că l-a văzut pe Jock Stein așteptînd în picioare în ultimele minute ale meciului, atunci cînd Scotia încerca să conserve rezultatul de 1—1 care-i permitea să spera la calificarea pentru faza finală a Cupei Mondiale din anul viitor din Mexic. Jock Stein a antrenat pe Celtic Glasgow, în apogeul acestei echipe, cîștigînd 9 titluri consecutive de campioni ai Scoției și repunînd pentru prima dată în Marea Britanie cîștigarea C.C.E. Jock Stein a calificat echipa Scoției la C.M. din 1982. A fost decorat cu titlul de „Comandor” al Marii Britanii. ● Centrul atacant al Veronei, danezul Preben Eljaier Larsen, a cîștigat 700 sticle cu vin pentru că a înscris primul gol în campionatul italian. Numai că danezul este un consecvent băutor de... bere! ● Bern Foester, redutabilul apărător al echipei Stuttgart, a fost grav accidentat la genunchi chiar în prima etapă de campionat. El a fost operat de menisc și revenirea sa pe teren este sub semnul incertitudinii. ● Persoanele recunoscute a fi capabile de acte de huliganism sînt excluse pe viață din stadionul echipei Tottenham, a anunțat Irving Sclar, președintele clubului englez. „Lumea va avea ochii fixați asupra noastră, iar noi vrem să demonstrăm că evenimentele petrecute la Bruxelles nu reflectă conduita fotbalului nostru”, a declarat el.